

Arrest

nr. 103 682 van 28 mei 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013 en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers van beide verwerende partijen en de nota met opmerkingen van tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor eerste verwerende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 2 oktober 2009 het Rijk binnen en dienden op 1 maart 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verzoekers een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 februari 2013 gaf de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw vermeende banden met Oeigoerse separatisten uit China. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde in Almaty, Kazakstan. In juli 2009 was u in Urumchi (China) voor zaken. Terwijl u in de buurt van een markt was om een auto te verhandelen, kwam u in een schermutseling terecht. Op 8 juli 2009 werd u gearresteerd door politieagenten in het huis van familie in Urumchi. U riep dat u een Kazachs staatsburger bent. Toch werd u meegenomen. Uw paspoort werd afgenomen en u werd in een cel geplaatst. U verloor het bewustzijn en toen u weer bijkwam bleek u te zijn uitgeleverd aan de Kazachse Veiligheidsdienst (KNB). Op 13 juli 2009 werd u vrijgelaten in Kazachstan.

Van 28 juli 2009 tot 12 augustus 2009 bood u onderdak aan twee Oeigoerse neven die uit China gevlucht waren, en die u naar Bishkek (Kirgizië) begeleidde. Op 15 augustus 2009 werd u in Almaty op straat aangehouden door de KNB. U werd meegenomen naar een kantoor en beschuldigd van het helpen van separatistische Oeigoerse vluchtelingen uit China. U werd verweten een separatist te zijn. Daarna werd u geslagen op uw hals. U werd ook verweten dat uw zus, R.S. (...) (O.V. 4.912.964), asiel had gevraagd in België. De volgende dag werd u vrijgelaten. U moest informatie over Oeigoeren uit China doorspelen, wat u weigerde.

Begin september 2009 hield een politiewagen uw wagen tegen onderweg. U werd ondervraagd gedurende enkele uren. U vermoedt dat ze af luisterapparatuur in uw wagen plaatsten. U had schrik dat de politie een drugsvangst zou ensceneren, waar ze u immers mee bedreigde.

Op 29 september 2009 vertrok u samen met uw vrouw, A.K. (...) (O.V. 6.501.069), per wagen van Kazachstan naar Kirgizië, waar u het vliegtuig naar Moskou nam. Van daar reisde u verder per trein naar Wit-Rusland. Verder reisde u te voet en per auto via Duitsland naar België waar u op 2 oktober 2009 aankwam.

Op 5 oktober 2009 dienden u en uw vrouw een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 januari 2011 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van u en uw vrouw de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas onaannemelijk werd bevonden. Op 1 maart 2011 dienden u en uw vrouw vervolgens een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u enkele nieuwe documenten neer, zijnde twee convocaties op uw naam, het oude Sovjetpaspoort van uw zus, R.S. (...) (O.V. 4.912.964), een foto van uw zus, een brief van de voorzitter van ‘L’Association des Ouïghours de Belgique’, en een brief van Rebiya Kadeer, voorzitter van het ‘World Uyghur Congress’ (WUC).

Sinds uw vertrek uit Kazachstan houdt u zich bezig met manifestaties tegen de vervolging van Oeigoeren in China. Zo nam u deel aan een manifestatie in Parijs en twee in België (voor de Chinese Ambassade en voor het Europees Parlement).

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 3). U verliet uw land van herkomst omdat u in Kazachstan problemen kreeg met de autoriteiten omwille van vermeende banden met separatistische Oeigoeren uit China.

Voorafgaand zij opgemerkt dat ik in het kader van de eerste asielaanvragen van u en uw vrouw, A.K. (...) (O.V. 6.501.069), op 25 januari 2011 een beslissing genomen heb tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. In verband met uw problemen legt u in het kader van uw huidige asielaanvraag een reeks nieuwe documenten voor, zijnde twee convocaties op uw naam, het oude Sovjetpaspoort van uw zus, R.S.A. (...) (O.V. 4.912.964), een foto van uw zus, een brief van de voorzitter van ‘L’Association des Ouïghours de Belgique’, en een brief van R.K. (...), voorzitter van het ‘World Uyghur Congress’ (WUC). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

Wat betreft de twee aan u gericht convocaties die u voorlegt, waarin vermeld wordt dat u voor verhoor wordt opgeroepen door de afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van het Turksibskiy district op 12 januari 2011 en op 21 februari 2011, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er ernstige aanwijzingen zijn om de authenticiteit van deze oproepingsbrieven in twijfel te trekken. Zo moet met

betrekking tot beide convocaties worden opgemerkt dat de datum waarop zij werden uitgereikt ontbreekt. Daarnaast bevat geen van beide convocaties informatie over de manier waarop zij werden afgeleverd, de hoedanigheid waarin u zich diende te melden, en de zaak in het kader waarvan u respectievelijk werd opgeroepen. Bovendien is reeds met het blote oog te zien dat beide convocaties veel weg lijken te hebben van een met balpen ingevulde kopie (zie donkere lijnen linkerzijden convocaties). In dit verband zij tevens opgemerkt dat het formaat van deze convocaties, alsook de plaatsing van de tekst die zij bevatten, verschillen, dat op beide convocaties de zijlijnen niet recht zijn en aan de rechterkant van beide convocaties een deel van de tekst wegvalt. Ten slotte kan uit de informatie onderaan op beide convocaties worden afgeleid dat de verhoren waartoe u werd opgeroepen hebben plaatsgevonden. U verklaarde dat uw moeder zich telkens heeft aangemeld in uw plaats (CGVS, p. 6-7). Op beide convocaties ontbreekt echter de naam van de persoon die tijdens het betreffende gehoor aanwezig was. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat op beide convocaties op uw naam, reeds voorgedrukt staat dat de aanwezige tijdens de verhoren een vrouwelijke persoon betreft. Tevens verklaarde u dat, toen uw moeder zich wat betreft deze convocaties ging melden in uw plaats, men niet met haar wilde spreken, omdat men enkel u wilde zien (CGVS, p. 7). Op beide convocaties staat nochtans vermeld dat de verhoren waartoe u werd opgeroepen wel twee uur in beslag zouden hebben genomen, namelijk van 10 tot 12 uur. Deze elementen maken dat de twee convocaties die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, zoals gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Bovendien verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag, dat u slechts één convocatie voorlegt, namelijk de laatste convocatie die in Kazachstan toekwam op uw naam. U verklaarde immers dat in Kazachstan in totaal drie convocaties toekwamen op uw naam en dat uw moeder u enkel de laatste convocatie opstuurde die u vervolgens in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt. De eerste twee convocaties zou uw moeder bovendien hebben vernietigd (CGVS p. 3-5). Toen u werd gewezen op het feit dat u echter twee convocaties hebt neergelegd ter staving van uw huidige asielaanvraag, bevestigde u dit en verklaarde u dat u dit niet hebt kunnen onthouden (CGVS, p. 5-6). Het is echter niet aannemelijk dat u zich niet meer herinnert welke de nieuwe elementen, die zouden verwijzen naar de vervolging van uw persoon in uw herkomstland, en die u zelf ter staving van uw tweede asielaanvraag neerlegt, precies zijn. Ten slotte herinnerde u zich niet bij welke persoon u zich wat betreft deze convocaties diende te melden, noch wist u op welke wijze zij werden afgeleverd. Uw vrouw verklaarde dan weer aanvankelijk dat u wat betreft deze convocaties werd opgeroepen door een rechtbank. Toen zij werd gevraagd waarom u werd opgeroepen door een rechtbank, verklaarde zij niet te weten of u werd opgeroepen door een rechtbank of door de politie. Uw vrouw wist daarnaast niet wanneer u telkens werd opgeroepen. Zij wist evenmin of buiten de convocaties die u voorlegt nog convocaties zijn toegekomen op uw naam in Kazachstan (CGVS vrouw, p. 3), hoewel u verklaarde dat u ook in 2009 werd opgeroepen aan de hand van een convocatie (CGVS, p. 4-5). Ten slotte wist uw vrouw geenszins of iemand zich wat betreft deze convocaties op uw naam heeft gemeld in uw plaats (CGVS vrouw, p. 4), hoewel u verklaarde dat uw moeder er telkens is verschenen in uw plaats (CGVS, p. 6). Dergelijke onwetendheid van u en uw vrouw in verband met de persoonlijk aan u gerichte convocaties, die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag, is niet aannemelijk en ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd, daar u en uw vrouw onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. Zo wist u niet meer precies wanneer u werd aangehouden toen u in China verbleef waarna u werd uitgeleverd aan de Kazachse autoriteiten, hoewel u verklaarde dat dit in juli 2009 gebeurde. U herinnerde zich evenmin hoelang u in totaal werd vastgehouden nadat u in China werd aangehouden, waarna u werd uitgeleverd aan de Kazachse autoriteiten en u uiteindelijk in Kazachstan opnieuw werd vrijgelaten (CGVS, p. 10-11). Voorts herinnerde u zich niet wanneer u vervolgens in Kazachstan werd aangehouden, nadat uw neven bij u thuis hadden geloged, noch wanneer precies u een derde keer werd aangehouden, hoewel u verklaarde dat u een derde keer werd aangehouden in september 2009 (CGVS, p. 11-13). Uw vrouw wist evenmin wanneer u telkens in Kazachstan werd aangehouden, hoewel zij uw aanhoudingen situeerde in de zomer van 2009 (CGVS vrouw, p. 3-4). Voorts verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw neven een maand of anderhalve maand bij u thuis hebben verbleven, hoewel u zich dit niet meer precies herinnerde (CGVS, p. 11-12). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij slechts één week bij jullie thuis verbleven. Toen zij met uw verklaring dat ze er wel een maand tot anderhalve maand logeerden, antwoordde uw vrouw dat dit mogelijk is en dat zij toen regelmatig bij haar ouders verbleef (CGVS vrouw, p. 4), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Hoe dan ook verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw neven uit China van 28

juli 2009 tot 12 augustus 2009, met name twee weken, bij u thuis logeerden (CGVS I, p. 3). Ook uw vrouw verklaarde tijdens jullie eerste asielaanvraag dat uw neven twee weken bij jullie thuis logeerden (CGVS I vrouw, p. 3), wat met geen van beide verklaringen in overeenstemming kan worden gebracht. Dat uw problemen die u ertoe hebben aangezet uw land uit te vluchten, zich meer dan drie jaar geleden situeren, betekent echter niet dat van u niet meer kan worden verwacht dat jullie hieromtrent nog steeds gedetailleerde en coherente informatie kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit gehaald.

Verder dient te worden benadrukt dat het vermoeden bestaat dat u en uw vrouw jullie Kazachse internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat u deze afgaf aan de smokkelaar in Wit-Rusland, omdat deze u vertelde dat jullie er niet mee verder konden reizen (CGVS, p. 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit blijkt immers eens te meer uit de vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw reisweg van Wit-Rusland tot in België. Zo verklaarde u dat u en uw vrouw, onder begeleiding van een smokkelaar, te voet door het bos via Polen de EU binnenkwamen (CGVS, p. 13-14). Jullie waren onderweg van Wit-Rusland naar Polen niet in het bezit van een geldig reisdocument en werden evenmin persoonlijk gecontroleerd. Deze uitleg is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Ook aan de "groene grens" worden dag en nacht met hoogtechnologisch materiaal controles uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of via een bos binnen te wandelen, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat jullie via een bos, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU via Polen zijn binnengekomen (CGVS, p. 14). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien ook onwaarschijnlijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met de persoon die u te voet door een bos van Wit-Rusland naar Polen begeleidde, aangezien u illegaal reisde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Voorts legde u het oude Sovjetpaspoort alsook een foto van uw zus, R.S. (...) (O.V. 4.912.964), neer, die op 20 juli 2006 bij een auto-ongeluk in Kazachstan om het leven kwam. Hiermee wilde u bewijzen dat uw zus in België een asielaanvraag had ingediend (CGVS, p. 8), waar het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag immers geen informatie over terugvond en bijgevolg geen geloof hechtte. Met de door u neergelegde identiteitsgegevens van uw zus, vond het Commissariaat-generaal nu inderdaad terug dat R.S. (...) (O.V. 4.912.964) op 23 december 1999 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten en dat haar op 26 november 2004 het vluchtelingenstatuut werd toegekend door de Belgische autoriteiten. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend vijf jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw zus een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, en gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag echter niet worden verantwoord.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U gaf enkel onderdak aan twee Chinese familieleden. Bijgevolg is uw vrees om bij terugkeer om deze reden vervolgd te worden, in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet gegrond. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen van ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, uit het onderzoek van uw dossier in het kader van uw eerste en huidige asielaanvraag.

De brieven van A.I. (...), voorzitter van 'L'Association des Ouighours de Belgique', en van R.K. (...), voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC), waarin wordt verzocht dat aan u en uw echtgenote het vluchtelingenstatuut zou worden toegekend, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijs van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon. Geen van beide personen bleek immers getuige van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u in uw herkomstland zou hebben ondergaan (CGVS, p. 8), en zij kunnen zich wat dit betreft bijgevolg louter baseren op uw verklaringen. Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daar uw echtgenote, A.K. (...) (O.V. 6.501.069), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 f artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A.A. (...) geboren te Tashkent, op (in) 02.10.1976 en van nationaliteit te zijn : Kazachstan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 januari 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.3. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Kazachse origine. U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen van uw man, A.A. (...) (O.V. 6.501.069). Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Uw man was voor zaken naar China in juli 2009 toen daar incidenten gebeurd zijn. Uw man werd er vastgehouden terwijl veel Oeigoeren vermoord werden in China. Eind juli 2009 kwamen twee neven van uw man logeren. Zij waren weggevlucht uit China en zochten een manier om uit Kazachstan te vluchten. Hierna werd uw man door de SNB (Kazachse staatsveiligheid) opgepakt en meegenomen. Uw man werd ondervraagd over de Chinezen. Ook werd uw man mishandeld. In september 2009 werd uw man nog een keer gedurende drie uur ondervraagd. Jullie konden nergens terecht. Uw man vreesde dat er een drugszaak tegen hem zou gestart worden.

Op 29 september 2009 vertrok u per wagen uit Kazachstan. In Kirgizië nam u het vliegtuig naar Moskou. Van daar reisde u verder per trein naar Wit-Rusland. Verder reisde u te voet en per auto via Duitsland naar België waar u op 2 oktober 2009 aankwam.

Op 5 oktober 2009 vroeg u samen met uw gezin asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Op 25 januari 2011 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van u en uw man de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie asielrelaas onaannemelijk werd bevonden. Op 1 maart 2011 dienden u en uw man vervolgens een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van jullie tweede asielaanvraag legde uw man enkele nieuwe documenten neer, zijnde twee convocaties op zijn naam, het oude Sovjetpaspoort van zijn zus, R.S. (...) (O.V. 4.912.964), een foto van zijn zus, een brief van de voorzitter van ‘L’Association des Ouïghours de Belgique’, en een brief van R.K. (...), voorzitter van het ‘World Uyghur Congress’ (WUC).

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw man A.A. (...) (O.V. 6.501.069) (CGVS, p. 3). Aangezien ik ook in het kader van de tweede asielaanvraag van uw man, A.A. (...) (O.V. 6.501.069), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, A.A. (...) (O.V. 6.501.069), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u bij de verklaringen blijft die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 3). U verliet uw land van herkomst omdat u in Kazachstan problemen kreeg met de autoriteiten omwille van vermeende banden met separatistische Oeigoeren uit China.

Voorafgaand zij opgemerkt dat ik in het kader van de eerste asielaanvragen van u en uw vrouw, A.K. (...) (O.V. 6.501.069), op 25 januari 2011 een beslissing genomen heb tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas niet geloofwaardig werd bevonden. In verband met uw problemen legt u in het kader van uw huidige asielaanvraag een reeks nieuwe documenten voor, zijnde twee convocaties op uw naam, het oude Sovjetpaspoort van uw zus, R.S.A.(...) (O.V. 4.912.964), een foto van uw zus, een brief van de voorzitter van 'L'Association des Ouïghours de Belgique', en een brief van R.K.(...), voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter niet herstellen.

Wat betreft de twee aan u gerichte convocaties die u voorlegt, waarin vermeld wordt dat u voor verhoor wordt opgeroepen door de afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van het Turksibskiy district op 12 januari 2011 en op 21 februari 2011, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er ernstige aanwijzingen zijn om de authenticiteit van deze oproepingsbrieven in twijfel te trekken. Zo moet met betrekking tot beide convocaties worden opgemerkt dat de datum waarop zij werden uitgereikt ontbreekt. Daarnaast bevat geen van beide convocaties informatie over de manier waarop zij werden afgeleverd, de hoedanigheid waarin u zich diende te melden, en de zaak in het kader waarvan u respectievelijk werd opgeroepen. Bovendien is reeds met het blote oog te zien dat beide convocaties veel weg lijken te hebben van een met balpen ingevulde kopie (zie donkere lijnen linkerzijden convocaties). In dit verband zij tevens opgemerkt dat het formaat van deze convocaties, alsook de plaatsing van de tekst die zij bevatten, verschillen, dat op beide convocaties de zijlijnen niet recht zijn en aan de rechterkant van beide convocaties een deel van de tekst wegvalt. Ten slotte kan uit de informatie onderaan op beide convocaties worden afgeleid dat de verhoren waartoe u werd opgeroepen hebben plaatsgevonden. U verklaarde dat uw moeder zich telkens heeft aangemeld in uw plaats (CGVS, p. 6-7). Op beide convocaties ontbreekt echter de naam van de persoon die tijdens het betreffende gehoor aanwezig was. Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat op beide convocaties op uw naam, reeds voorgedrukt staat dat de aanwezige tijdens de verhoren een vrouwelijke persoon betreft. Tevens verklaarde u dat, toen uw moeder zich wat betreft deze convocaties ging melden in uw plaats, men niet met haar wilde spreken, omdat men enkel u wilde zien (CGVS, p. 7). Op beide convocaties staat nochtans vermeld dat de verhoren waartoe u werd opgeroepen wel twee uur in beslag zouden hebben genomen, namelijk van 10 tot 12 uur. Deze elementen maken dat de twee convocaties die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals gemotiveerd in de beslissing die ik ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Bovendien verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw huidige asielaanvraag, dat u slechts één convocatie voorlegt, namelijk de laatste convocatie die in Kazachstan toekwam op uw naam. U verklaarde immers dat in Kazachstan in totaal drie convocaties toekwamen op uw naam en dat uw moeder u enkel de laatste convocatie opstuurde die u vervolgens in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegt. De eerste twee convocaties zou uw moeder bovendien hebben vernietigd (CGVS p. 3-5). Toen u werd gewezen op het feit dat u echter twee convocaties hebt neergelegd ter staving van uw huidige asielaanvraag, bevestigde u dit en verklaarde u dat u dit niet hebt kunnen onthouden (CGVS, p. 5-6). Het is echter niet aannemelijk dat u zich niet meer herinnert welke de nieuwe elementen, die zouden verwijzen naar de vervolging van uw persoon in uw herkomstland, en die u zelf ter staving van uw tweede asielaanvraag neerlegt, precies zijn. Ten slotte herinnerde u zich niet bij welke persoon u zich wat betreft deze convocaties diende te melden, noch wist u op welke wijze zij werden afgeleverd. Uw vrouw verklaarde dan weer aanvankelijk dat u wat betreft deze convocaties werd opgeroepen door een rechtbank. Toen zij werd gevraagd waarom u werd opgeroepen door een rechtbank, verklaarde zij niet te weten of u werd opgeroepen door een rechtbank of door de politie. Uw vrouw wist daarnaast niet wanneer u telkens werd opgeroepen. Zij wist evenmin of buiten de convocaties die u voorlegt nog convocaties zijn toegekomen op uw naam in Kazachstan (CGVS vrouw, p. 3), hoewel u verklaarde dat u ook in 2009 werd opgeroepen aan de hand van een

convocatie (CGVS, p. 4-5). Ten slotte wist uw vrouw geenszins of iemand zich wat betreft deze convocaties op uw naam heeft gemeld in uw plaats (CGVS vrouw, p. 4), hoewel u verklaarde dat uw moeder er telkens is verschenen in uw plaats (CGVS, p. 6). Dergelijke onwetendheid van u en uw vrouw in verband met de persoonlijk aan u gerichte convocaties, die u voorlegt ter staving van uw tweede asielaanvraag, is niet aannemelijk en ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd, daar u en uw vrouw onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u niet meer precies wanneer u werd aangehouden toen u in China verbleef waarna u werd uitgeleverd aan de Kazachse autoriteiten, hoewel u verklaarde dat dit in juli 2009 gebeurde. U herinnerde zich evenmin hoelang u in totaal werd vastgehouden nadat u in China werd aangehouden, waarna u werd uitgeleverd aan de Kazachse autoriteiten en u uiteindelijk in Kazachstan opnieuw werd vrijgelaten (CGVS, p. 10-11). Voorts herinnerde u zich niet wanneer u vervolgens in Kazachstan werd aangehouden, nadat uw neven bij u thuis hadden gelogeed, noch wanneer precies u een derde keer werd aangehouden, hoewel u verklaarde dat u een derde keer werd aangehouden in september 2009 (CGVS, p. 11-13). Uw vrouw wist evenmin wanneer u telkens in Kazachstan werd aangehouden, hoewel zij uw aanhoudingen situeerde in de zomer van 2009 (CGVS vrouw, p. 3-4). Voorts verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat uw neven een maand of anderhalve maand bij u thuis hebben verbleven, hoewel u zich dit niet meer precies herinnerde (CGVS, p. 11-12). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij slechts één week bij jullie thuis verbleven. Toen zij met uw verklaring dat ze er wel een maand tot anderhalve maand logeerden, antwoordde uw vrouw dat dit mogelijk is en dat zij toen regelmatig bij haar ouders verbleef (CGVS vrouw, p. 4), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheft. Hoe dan ook verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw neven uit China van 28 juli 2009 tot 12 augustus 2009, met name twee weken, bij u thuis logeerden (CGVS I, p. 3). Ook uw vrouw verklaarde tijdens jullie eerste asielaanvraag dat uw neven twee weken bij jullie thuis logeerden (CGVS I vrouw, p. 3), wat met geen van beide verklaringen in overeenstemming kan worden gebracht. Dat uw problemen die u ertoe hebben aangezet uw land uit te vluchten, zich meer dan drie jaar geleden situeren, betekent echter niet dat van u niet meer kan worden verwacht dat jullie hieromtrent nog steeds gedetailleerde en coherente informatie kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Verder dient te worden benadrukt dat het vermoeden bestaat dat u en uw vrouw jullie Kazachse internationale paspoorten, waarvan u verklaarde dat u deze afgaf aan de smokkelaar in Wit-Rusland, omdat deze u vertelde dat jullie er niet mee verder konden reizen (CGVS, p. 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit blijkt immers eens te meer uit de vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw reisweg van Wit-Rusland tot in België. Zo verklaarde u dat u en uw vrouw, onder begeleiding van een smokkelaar, te voet door het bos via Polen de EU binnenkwamen (CGVS, p. 13-14). Jullie waren onderweg van Wit-Rusland naar Polen niet in het bezit van een geldig reisdocument en werden evenmin persoonlijk gecontroleerd. Deze uitleg is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Ook aan de "groene grens" worden dag en nacht met hoogtechnologisch materiaal controles uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden of via een bos binnen te wandelen, zonder opgemerkt of gecontroleerd te worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat jullie via een bos, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU via Polen zijn binnengekomen (CGVS, p. 14). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien ook onwaarschijnlijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met de persoon die u te voet door een bos van Wit-Rusland naar Polen begeleidde, aangezien u illegaal reisde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts legde u het oude Sovjetpaspoort alsook een foto van uw zus, R.S. (...) (O.V. 4.912.964), neer, die op 20 juli 2006 bij een auto-ongeluk in Kazachstan om het leven kwam. Hiermee wilde u bewijzen dat uw zus in België een asielaanvraag had ingediend (CGVS, p. 8), waar het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag immers geen informatie over terugvond en bijgevolg geen geloof hechtte. Met de door u neergelegde identiteitsgegevens van uw zus, vond het Commissariaat-generaal nu inderdaad terug dat R.S. (...) (O.V. 4.912.964) op 23 december 1999 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten en dat haar op 26 november 2004 het vluchtelingenstatuut werd toegekend door de Belgische autoriteiten. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend vijf

jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw zus een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, en gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag echter niet worden verantwoord.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U gaf enkel onderdak aan twee Chinese familieleden. Bijgevolg is uw vrees om bij terugkeer om deze reden vervolgd te worden, in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet gegrond. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen van ongeloofwaardigheid met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, uit het onderzoek van uw dossier in het kader van uw eerste en huidige asielaanvraag.

De brieven van A.I. (...), voorzitter van 'L'Association des Ouighours de Belgique', en van R.K. (...), voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC), waarin wordt verzocht dat aan u en uw echtgenote het vluchtelingenstatuut zou worden toegekend, kunnen evenmin beschouwd worden als bewijs van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon. Geen van beide personen bleek immers getuige van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u in uw herkomstland zou hebben ondergaan (CGVS, p. 8), en zij kunnen zich wat dit betreft bijgevolg louter baseren op uw verklaringen. Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daar uw echtgenote, A.K. (...) (O.V. 6.501.069), verklaart dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten **A.K. (...)** geboren te **Almaty**, op (in) **27.03.1985** en van nationaliteit te zijn : **Kazachstan**

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op **31 januari 2013** werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de rechtspleging

3.1. Uit lezing van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers enerzijds de beslissing in hoofde van verzoekers aanvechten waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dit in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij in hoofde van verzoekers, het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet:

§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoekers vechten in één en dezelfde akte twee beslissingen aan waarbij de Raad ten aanzien van de eerste bestreden beslissing als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen en ten aanzien van de tweede bestreden beslissing als annulatierechter. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissingen een dermate onderlinge samenhang vertonen dat het aldus past deze in het kader van één beroep samen te behandelen.

4. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4.1.1. Verzoekers roepen in een eerste middel een “*dwaling over de feiten*” in. In een tweede middel beroepen zij zich op de “*schending van het motiveringsbeginsel en de Wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”. Tenslotte voeren verzoekers in een derde middel de schending van “*art. 3 E.V.R.M*” aan.

4.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.2. Nopens de status van vluchteling

4.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2.2. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in. Hun eerste asielaanvraag werden afgewezen omdat verzoekers voorgehouden problemen met de autoriteiten omwille van zijn vermeende banden met separatistische Oeigoeren uit China niet geloofwaardig werden bevonden.

Verzoekers steunen de tweede asielaanvraag op dezelfde elementen als verzoekers eerste asielaanvraag. Ze laten gelden dat *“Het an sich behoren tot de Oeigoerse gemeenschap en de banden met de Oeigoerse separatisten uit China berokkendend verzoeker veel schade. Bovendien wist de overheid dat hij onderdak had gegeven aan twee Oeigoerse Chinezen die uit China gevlucht waren en was daardoor zijn leven in gevaar. Minstens was er een reële kans op vervolging, zonder dat hij uitzicht had op een eerlijk proces”*. Verzoekers leggen ter adstructie van hun tweede asielaanvraag tal van documenten neer, met name vooreerst een aantal documenten die zij reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag neerlegden: een kopie van de identiteitskaarten van verzoekers, van hun huwelijksakte en van de geboorteaktes van hun twee dochters. Verder brengen verzoekers een aantal nieuwe documenten aan, met name twee convocaties op verzoekers naam, het oude Sovjetpaspoort van zijn zus R.S.A., een foto van zijn zus, een brief van de voorzitter I.A. van ‘L’Association des Ouïghours de Belgique’, en een brief van R.K., voorzitter van het ‘World Uyghur Congress’ (WUC).

4.2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn

vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

4.2.4. Uit verzoekers verklaringen, afgelegd op het CGVS, blijkt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan zijn voorgehouden asielaanvraag en het daaruit voortvloeiende gevolg dat *"Hij en zijn echtgenote worden gediscrimineerd en vervolgd in Kazachstan"*. Aangaande verzoekers arrestatie op 8 juli 2009 in China, zijn arrestatie op 15 augustus 2009 in Kazachstan en de periode juli-augustus 2009 waar verzoeker onderdak zou hebben verleend aan zijn twee Oeigoerse neven legden verzoekers onderling vage en tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde verzoeker toen hem werd gevraagd wanneer hij werd aangehouden in China *"In 2009. Wanneer precies weet ik niet. U hebt alle info. Ik kan me vergissen met data"*. Toen hem werd gevraagd of hij nog wist in welke maand dit was, gaf verzoeker aan *"Wil even kijken"* waarna hij in zijn eigen map met documenten begon te lezen (zie gehoor CGVS p.10). Verder bleef verzoeker tevens in gebreke bij benadering aan te geven hoe lang in totaal hij werd vastgehouden nadat hij in China werd aangehouden, waarna hij werd uitgeleverd aan de Kazachse autoriteiten en hij uiteindelijk in Kazachstan opnieuw werd vrijgelaten. Verzoeker greep tijdens het gehoor meerdere malen terug naar zijn eigen map met documenten en verklaarde uiteindelijk *"Had geen uurwerk en er waren geen vensters, ik kon de dagen niet tellen"* (CGVS, p. 10-11).

Ook wat betreft verzoekers aanhouding op 15 augustus 2009 in Kazachstan, verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS dat hij zich niet herinnerde wanneer dit precies was gebeurd (zie gehoor CGVS p.11 Vraag: *"Wanneer werd u een tweede keer aangehouden?"* Antwoord: *"Was in de zomer... in welke maand.. 2009"* Vraag: *"Maand?"* Antwoord: *"Ik herinner het niet. Toen ik naar hier ben gekomen en een eerste AA indiende toen heb ik alles goed verteld over de feiten omdat die nog vers waren in het geheugen ook. En na een periode van 2 jaar herinner ik me niets meer."* Dat verzoeker dermate onwetend is wat betreft deze twee arrestaties, die aan de basis hebben gelegen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, is niet aanvaardbaar. Ook al zouden deze feiten 3 jaar geleden hebben plaats gevonden, dan nog is te verwachten dat verzoeker voldoende gegevens kan aanbrengen over de reden waarom hij niet naar zijn land kan terugkeren, *in casu* de omstandigheden van zijn arrestaties. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen toelichtingen kan geven waaruit kan blijken dat hij deze werkelijk ervaren heeft. Minstens zou hij moeten kunnen aangeven wanneer de arrestaties plaats vonden of in deze mate omschrijven dat verzoekers belevenissen waarachtig zijn. Dit is niet het geval. Verzoeker blijft in gebreke de waarachtigheid van de feiten aan te tonen.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoekster evenmin kon aangeven wanneer precies en voor hoe lang haar echtgenoot werd gearresteerd (zie gehoor CGVS echtgenote p.3). Daarenboven legden verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande de periode juli-augustus 2009 waarin verzoeker onderdak zou hebben verleend aan zijn twee Oeigoerse neven. Verzoeker verklaarde dat zijn neven *"1 maand of anderhalve maand"* bij hem thuis verbleven (zie gehoor CGVS p.11), terwijl zijn echtgenote aangaf dat ze *"misschien één week, ik herinner het niet"* bij hen hadden verbleven (zie gehoor CGVS echtgenote p. 4). Toen verzoekster tijdens haar gehoor werd gewezen op verzoekers verklaring dat ze er wel een maand tot anderhalve maand logeerden, antwoordde ze *"Misschien, dat kan. Ik bezocht mijn ouders. Ik verbleef bij mijn mama een paar weken. Ik en mijn familieleden zijn niet nieuwsgierig"* (zie gehoor CGVS echtgenote p.4). De commissaris-generaal voegde er in de bestreden beslissing nog correct aan toe dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag verzoeker verklaarde dat zijn neven uit China twee weken bij hem thuis logeerden (zie gehoor CGVS I, p. 3 en gehoor CGVS I echtgenote, p. 3), wat met geen van beide verklaringen in overeenstemming kan worden gebracht.

Het feit dat de door verzoeker en verzoekster afgelegde verklaringen op het CGVS onderling strijdig zijn en daarenboven strijden met eerder afgelegde verklaringen, ondergraaft de geloofwaardigheid van het asielaanvraag. Het is immers niet onredelijk van personen die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, te verwachten dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de essentiële elementen van hun asielaanvraag. Aldus kon de CGVS bij de vaststelling van bovenstaande manifeste en relevante tegenstrijdigheden correct besluiten dat dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielmotieven aantast.

4.2.5. De door verzoekers neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op wat voorafgaat.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen

dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoekers documenten neerleggen dienen zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekers om te voorzien in een vertaling. Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekers dienen niet louter documenten neer te leggen maar zij moeten aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

De Raad heeft ernstige bedenkingen bij de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde convocaties, waarin vermeld wordt dat hij voor verhoor wordt opgeroepen door de afdeling Binnenlandse Zaken (UVD) van het Turksibskiy district op 12 januari 2011 en op 21 februari 2011.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat op beide documenten de uitreikingsdatum ontbreekt en dat geen van deze documenten informatie bevat over de manier waarop ze werden afgeleverd, de hoedanigheid waarin verzoeker zich diende te melden, en de zaak in het kader waarvan hij respectievelijk werd opgeroepen. Bijgevolg kan hier bezwaarlijk enig verband uit worden afgeleid met verzoekers voorgehouden problemen.

Verder blijkt uit de documenten dat de verhoren waartoe verzoeker werd opgeroepen hebben plaatsgevonden (*"heeft zich bevonden"*), maar de naam ontbreekt van de persoon die tijdens de gehoren aanwezig was. Zelfs indien verzoekers moeder zich telkens zou hebben aangemeld in verzoekers plaats (zie gehoor CGVS, p. 6-7), dan is het inderdaad zeer opmerkelijk dat op beide convocaties reeds voorgedrukt staat dat de aanwezige tijdens de verhoren een vrouwelijke persoon betreft. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat verzoeker verklaarde, dat toen verzoekers moeder zich ging melden, men niet met haar wilde spreken, omdat men enkel hem wilde zien (CGVS, p. 7), terwijl op beide convocaties vermeld staat dat de verhoren telkens van 10 tot 12 uur hebben plaats gevonden. De Raad hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan beide gebrekkige convocaties.

4.2.5.1. Het door verzoeker aangebrachte oude Sovjetpaspoort en foto van zijn zus R.S.A., die volgens de informatie van de commissaris-generaal op 23 december 1999 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten en die op 26 november 2004 als vluchteling werd erkend, doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont geen verband aan tussen zijn asielrelaas en de asielmotieven die zijn zus in 1999 aanbracht, zodat de neergelegde documenten die zijn zus betreffen niet terzake doen.

4.2.5.2. De door verzoeker neergelegde brief van de voorzitter I.A. van 'L'Association des Ouïghours de Belgique', en de brief van R.K., voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC) waarin respectievelijk wordt verzocht "*om een positieve beslissing voor het gezin A.A.*" en "I therefore, sincerely ask the Belgium's Asylum Office to grant them political asylum" vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter. In geen geval kunnen deze subjectieve documenten, die louter vragen verzoeker en zijn familie internationale bescherming te verlenen, een ander licht werpen op wat vooraf gaat.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een brief, uitgereikt op 28.02.2013 door het OCMW van Vosselaar waarin staat dat de familie A. asielzoekers zijn, ze sinds 5 oktober 2009 in het lokaal opvanginitiatief van OCMW Vosselaar verblijven, materiële opvang genieten en een wekelijks leefgeld van 181 EUR krijgen. Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn "Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen" van het inkomstenjaar 2011-aanslagjaar 2012 aan zijn verzoekschrift gevoegd. Dergelijke documenten zijn niet relevant bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag en verzoeker geeft hieromtrent evenmin enige toelichting.

De overige documenten betreffen de identiteit van verzoeker en zijn familie die niet ter discussie staan.

4.2.6. Verzoekers beperken zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen, maar laten na argumenten, gegevens of tastbare stukken aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.2.7. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Slechts in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat verzoeker geenszins een dergelijk profiel bezit of hem zou worden toegeschreven aangezien hij enkel onderdak zou hebben gegeven aan twee Chinese familieleden.

4.2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.3. Nopens de subsidiaire bescherming

4.3.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij voeren aan dat *“Als Oeigoerse separatist, die gevlucht is en asiel gevraagd heeft in België, wacht hem sowieso een proces dat ab initio niet eerlijk zal verlopen. Met een gevangenisstraf en een foltering als gevolg. Op die manier wordt art. 3 E.V.R.M. geschonden”*. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maken verzoekers dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.5. De aangehaalde middelen inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen zijn ongegrond.

5. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissingen treedt de Raad op als annulatierechter. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen gesteld onder punt 3.1.

5.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

5.2. Verzoekers voeren in een enig middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan: *“Het BOGV van 7 februari 2013 is sowieso voorbarig, gelet op de beroepstermijn van dertig dagen die liep na de beslissing van 30 januari 2013 waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Dat voorbarige BOGV schendt sowieso de beginselen van behoorlijk behoor (lees: bestuur) (rechtszekerheidsbeginsel)”*.

5.3. Vooreerst wenst de Raad er op te wijzen dat naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

5.4. De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11°, 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

5.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet beschikten over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoekers niet betwist.

5.5. In de bestreden beslissingen wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

5.5.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoekers evenmin betwist.

5.5.2. Verzoekers maken *in casu* niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitevinding tot zijn besluit is gekomen.

5.5.3. Verzoekers gaan er aan voorbij dat artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk stipuleert dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Gelet op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet is het beroep ingediend bij de Raad opschortend. Dit heeft dus tot gevolg dat het bevel niet ten uitvoer kan worden gelegd. Verzoekers kunnen aldus hun recht van beroep op integrale wijze uitputten.

5.5.4. In zoverre het middel al ontvankelijk is aangevoerd, is het ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

Het beroep inzake de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK